

„Вук“, или његов брат Волфард, који је с Босанцима ратовао против Млечана. (*Гласник Историјског Друштва* II, 1929, 89—90).

Веома је важно и његово начелно расправљање о старини нашег народног предања.¹⁾ Станојевић је и добро уочио и добро нагласио, да је наша очувана традиција из познијих времена, и да се старим, зајемченим предањима код Порфирогенита и Дукљанина изгубио сваки сигуран траг. Ништа поуздано народског није очувано ни из времена толико важног немањинског периода све до Душана. Народна традиција, по његовом схватању, везана за извесне моћне личности и догађаје траје по правилу само у три-четири генерације, док је одржавају чланови породице који су за њих заинтересовани. После их потискују нова лица и нови догађаји. Што се овако живо очувала косовска традиција то је за то, што после пропасти самосталних држава није било ни лица ни догађаја по значају равних онима који су претходили и што је сам косовски догађај са погибијом двојице владара био изузетног значаја и важности. Тај први део његове расправе је веома добар и по поставци несумњиво тачан. Други део има извесних недостатака. У њему је Станојевић покушао да објасни зашто се ипак јавља по нека песма и о старијим догађајима и о споредним личностима. Застао је, на пр., на песмама и одласку Св. Саве у калуђере. Како се није бавио питањима народног књижевног стварања Станојевић у том случају није ухватио разлику између хисториског предања и народског везања мотива за хисториске личности и дао је суд који није испао тачан. Исто тако, не може се означити просто као случајност изванредно занимљива и важна чињеница да је баш Марко Краљевић постао „централна фигура наше народне епике“, а још је мање сигурно, да је он то постао „вероватно тек у XVIII веку“.

Хисториском географијом Станојевић се није много занимао. У *Гласу* CXXVI., 1927,²⁾ расправљао је о Сремском и „Великом Острву“, које помиње Стеван Првовенчани. У овом другом случају његово тумачење, да је то Велико Острво Пелопонез не одговара индикацији Првовенчаног и није убедљиво. У трећем прилогу допунио је Јиречека, да се Сремом у Средњем Веку звала област и на десној обали Саве, од Дрине до Београда. У малом прилогу о Чокешини (*Јужнословенски филолог* VII, 204) утврдио је, да је то име дошло по цркви властелина Чокеше, који се помиње као господар тога краја средином XV века. У новосадском хисториском

¹⁾ Прилози проучавању народне поезије II, 1935., 1—7, и допуна III, 1936., 32—5.

²⁾ „Три прилога историској географији“.